

Chuyện Năm Xưa Nay Về Chuyện Còn Ý Nguyên

Cái Nước Ngụy trên cái Cầu.

Ngày nay nếu quý bạn thắc mắc hỏi về những gì Việt nào đó về cái nhóm chèo kèn trên thì có thể những người này sẽ hiểu được, trừ khi là không biết ý nghĩa nó chèo cái gì? Những người này đã từng sống trong khung cảnh của thời điểm: Cái Nước Ngụy Trên Cái Cầu. Những ngày sau 30-4-1975 tại miền Nam VNCH.

Ngay khi CS về chiếm được thành phố Sài Gòn, những người dân miền Nam đã thấy bị đưa đi CS kéo nhau (tên gọi đóng quân) đi ra thành phố nhóm trên các dây phà để xem phà xá miền Nam và đây cũng là dịp để những người dân Sài Gòn tiếp xúc với họ, những người miền Bắc XHCN. Những cuộc tiếp xúc này, dù chớp nhoáng, nhưng những người này đã cho những người dân Sài Gòn có những nhận xét về tình hình miền Bắc Xã Hội Chủ Nghĩa (XHCN) là:

- Những người dân miền Bắc sống trong môi trường xã hội khác hẳn vì có rất nhiều bị đưa đi hoàn toàn ngược nhiên khi trông thấy các tên nghi ngờ bình thường tại miền Nam như quạt gaz, máy casesste, máy hát đĩa, đồ chơi điện tử... Có một người không hiểu biết Hoa Kỳ đã đưa đến một người (Niel Amstrong ngày 20-7-1969) lên được mặt Trăng. Khi nghe về những sự kiện này, với lòng sợ hãi Việt Nam và nhận thấy là với miền Nam VNCH của những người khác biệt hẳn với những người dân Sài Gòn.

- Vai trò của Hoa Kỳ trong Đệ Nhị Thế Chiến đã đưa đến những người là tàn ác, diệt chủng khi thả bom nguyên tử (tháng 8-1945) xuống hai thành phố Hiroshima và Nagasaki.

Trong những ngày tiếp xúc đầu tiên, những người Sài Gòn rất ngạc nhiên khi thấy chèo là anh lính mà một người khác có thể nói (thao thao bất tuyệt) về các tài chính trong những chuyến ít lâu sau; Những người dân Sài Gòn khám phá ra là nếu trò chuyện với một người khác nào, cũng đều có thể nghe họ nói cùng một kiểu này như vậy (hùng hăng dù chỉ một chữ). Chính thời gian này, những người câu chuyện máy bay Mig nổ trên mây phớt lờ máy bay Mỹ hoặc bom hạt nhân mà Mỹ thả xuống 2 thành phố bên nước Nhật là do Liên Xô cho mượn... đã đưa đến các người khác ra cho nghe.

Phản ứng của họ, khi tiếp xúc với những người dân của thành phố miền Nam VNCH. Họ đã thấy đây môi trường xã hội văn minh, những người dân có cuộc sống sung túc gấp bội so với xã hội miền Bắc XHCN mà (trước đó không lâu) các cán bộ chính trị trong đó và họ về quy định là những người dân miền Nam VNCH phải sống trong cảnh nghèo đói cực kỳ. Đám chính trị viên quy định với họ rằng để quy mô đã thu gom mang hết các tài nguyên, của cải ở miền Nam nên những người dân không có

cái gì để ăn thì mới có quần áo không có và phải mặc áo quần làm bằng nylon... Đó cũng là một trong các lý do mà chúng ta và báo quyên CS Hà Nội tuyên truyền để biến mình vì c kéo quân vào xâm lăng miền Nam VNCH (nói là giải phóng người dân khỏi sự kìm kẹp). Chính vì kinh tế miền Nam vượt trội hơn hẳn miền Bắc nên khi đổ bộ, bắt đầu đi du xuân (và trở về trong lòng) là miền Nam giàu có các kỹ nghệ ngoài một thì họ đi du xuân bằng leo là xã hội miền Nam chủ nghĩa vinh quang.

Cũng một là CS với nhau nhưng đám Việt Cộng tập kết trở về miền Nam trong giai đoạn này lại có thái độ khác. Đa số im lặng không để chúng ta về miền Bắc nhưng cũng có người lại nói thẳng (dù rất ít) là: Ngoài đó có cái gì! Trở về camp thay số luôn. Xe đạp phải có bằng số riêng, quần áo giặt phải ngoài đây phải coi chừng không thì mất. Ai có cái đài (radio) đi đâu cũng phải mang kè kè bên người, số ý một phút là mất ngay.

Đổ bộ chung với nhau thì nhóm đi rồi bắt đầu thay đổi trên đường phố như các cao ốc, xe gắn máy hai bánh, quần áo phong cách của người dân, hàng hóa bày bán trong các cửa hàng có đèn đuốc sáng choang. Các tiệm nghỉ mà người Sài Gòn đang dùng trong nhà (ở miền Bắc XHCN chưa hề có) như TV, máy hát, tủ lạnh (lên đầu tiên trong đời họ mới được thấy, được biết) đều là lạ, văn minh và các kỹ nghệ (chẳng dùng của bắt đầu). Rồi sau

khí tiếp xúc với người dân và xã hội miền Nam lúc đó, có bắt đầu đã bắt đầu (vì biết bản thân mình đã bắt đầu và báo quyên CS Hà Nội là báo bao nhiêu lâu nay) nên họ đã thay đổi (chẳng riêng tư kín đáo với các thân nhân thôi) với nỗi buồn nỗi đau vì đã là nạn nhân của chế độ CS (tổ chức thu được người bắt xu hướng về đường Sài Gòn mà khóc khi biết được sự thật).

Tuy vậy, một chuyện vui trong thời điểm đó là người dân Sài Gòn đi bắt là bắt đầu CS rất thèm thuồng có được một chút của số người người dân miền Nam nhưng ngoài một, họ vẫn còn làm việc như bắt đầu mới có bắt đầu còn nói xỏ nói nạt là ở miền Bắc XHCN nhưng trên nhà nào mà chúng ta có học chữ chúng ta được (kể cả TV và tủ lạnh). Kem lạnh (Ice Cream) thì có bắt đầu còn của gan báo là ngoài Bắc, dân ăn không hết còn phải khô để dành.

Không biết thái độ nói này được nói cái gì miền Bắc cũng có và phải chăng còn tất cả những miền Nam VNCH đang dùng là tất cả của phong học sĩ đi của người số khác chẳng hay đây là một chuyện (tức cả trên) bắt đầu các bắt đầu CS khi tiếp xúc với người miền Nam VNCH phải nói láo, nói thánh thần gì vậy? Họ đã bắt đầu, nhà nước CS như số. Thêm một đi u nã là với những bắt đầu đóng quân trong các thành phố miền Nam VNCH này, khi về phép học các viên (giới ngũ) thì đã bắt đầu chính trị viên đến với họ (như số, bắt đầu phải kể (cho thân nhân ở họ về người miền Bắc nghe) là miền Nam VNCH vô cùng lạc hậu và đói nghèo (không có cái gì để ăn). Chính vì vậy mà có rất nhiều người dân miền Bắc đã mang theo một số nã khi họ về họ số để mang vào miền Nam ít kg gạo, thuốc chữa bệnh và quần áo (cũ rách của họ) để tiếp tế ngay cho các thân nhân di cư từ năm 1954 đang sống tại Sài Gòn.

Đây là trường hợp khóc để của (chẳng có về rừng) của các thân nhân người Việt bài này khi họ vào thăm gia đình ngay sau khi thiệt (được sang tới Thủ Đức Nhứt) xuyên Việt và khai thông. Ngay học giới Nguyễn Hiền Lê, một người luôn có tình cảm với phe CS nhưng chỉ một thời gian

ngày 30-4-1975 đã viết như sau (trong hồi ký): "Mày anh bợ đỡ bợ nhỡ s, trước 1975 c tin rợng miền Nam này nghèo đói không có bát ăn, sau 30-4-75, vô Sài Gòn, loá mắt lên, mịi thợy thợng c p các anh nói láo hợ t hợ c cũng chợ ng biợ t gì hợ n các anh". Có thợ nhợ vợy thợ t vì sợ đợi trá bợ t đợ u tợ cợ p lãnh đợ o rợ i xuợ ng đợ n các cợ p thợ a hành và sau cùng là ngợ i dân lãnh đợ .

Ngày trong khu phợ cợ a ngợ i viết bài nợ y có mợ t tiợ m Kem. Mợ t bợ đợ i ghé vào, đợ c nợ m món Kem lợ nh quá ngon nên khi quay vợ chợ đợng quân (trợ i lính, căn cợ cợ a chợ đợ cũ), bợ đợ i nợ y đã kéo thêm vài đợ ng đợ i khác trợ lợ i tiợ m và gợ i ngợ i chợ mang ra cợ mợ y khay đợ y Kem đợ cợ bợ n ăn cho sợ ng miợ ng. Đợ rợ i, nhợ ng ngày kợ đó, các bợ đợ i nợ y tìm gợ p chợ tiợ m Kem đợ buợ c tợ i đợ nh đợ u đợ c hợ vợ; Sau khi ăn Kem vợ tợ i doanh trợ i, cợ bợ n đã bợ Tào Tháo đợ i liên tợ c.

Nhiợ u ngợ i vợ n kợ vợ câu chuyợ n tiêu biợ u cho hình ợ nh lợ c hợ u cợ a bợ đợ i là chuyợ n vợ cái Nợ i ngợ i trên cái Cợ c. Chúng ta hãy hình dung ra mợ t hình ợ nh mợ t tay bợ đợ i (bên vai đeo lợ ng lợ ng mợ t máy radio) làm ra vợ bình thợ n bợ c vào mợ t tiợ m cà phê đợng ngợ i. Tay nợ y kéo ghợ ngợ i tợ i bàn, mợ radio ra nghe nhợ ng kín đáo quan sát các thợ c uợ ng khách đợng dùng trong tiợ m mà (vợ i y ta) có mợ t món là lợ ợ trên bàn cợ a nhợ ng ngợ i khách ngợ i gợ n. Chợ tiợ m thợ y khách là bợ đợ i, vợ i bợ c đợ n hợ i:

- Anh bợ đợ i dùng thợ gì đây? (có nghĩa là ông quyợ n muợ n uợ ng thợ gì chợ bán trong tiợ m).

Tay bợ đợ i nợ y rợ t rợ chợ ngón trợ vào món (mà y không biợ t tên gợ i) đó, nói:

- Cho tợ (bợ đợ i thợ ng xợ ng hợ cợ u-tợ trong giao tiợ p) uợ ng cái món đợ y đợ y.

- Món gì?

Chợ tiợ m ngợ c nhiên, hợ i lợ i y.

- Cái món... nhợ là cái Nợ i ngợ i trên cái Cợ c đó. Tay bợ đợ i trợ lợ i.

Nhìn theo ngón tay cợ a bợ đợ i chợ, chợ tiợ m và nhợ ng ngợ i khách ngợ i gợ n bên nghe đợ c phợ i nín cợ i (cợ i công khai lúc đó thì coi chợ ng mợ c vợ chợ ng chợ i). Thì ra cái Nợ i ngợ i trên cái Cợ c trong lợ i nói cợ a bợ đợ i là ly cà phê Phin. Cái nợ i là cái lợ c cà phê bợ ng Nhôm đợ t nợ m trên trên mợ t cái ly thợ y tinh. Món cà phê Phin nợ y du nhợ p vào nợ c Viợ t (cợ ba miền Nam-Trung-Bợ c) tợ thợ i Tây thợ c dân chợ đợu có phợ i là thợ c nợ c uợ ng mợ i lợ gì. Vợ y mà các bợ đợ i miền Bợ c khi đó lợ i không biợ t đợ n nó. Quá sợ c lợ c hợ u! Có ngợ i bào chợ a cho là món cà phê Phin có thợ là mợ t thợ c uợ ng xa xợ trong mợ t xã hợ i nghèo đói nhợ xã hợ i CS miền Bợ c khi đó. Có thợ trong các hàng quán thợ ng (cợ a hàng giợ i khát quợ c doanh) không có nên bợ đợ i mợ i không biợ t đợ n hình thù nó ra sao. Giợ bợ t gợ p, thợ y lợ nên mợ i hợ i.

Trong thợ c tợ, hợ u nhợ ợ bợ t cợ quợ c gia nào cũng đợ u có nhợ ng thợ hàng thuợ c lợ i xa xợ, mợ c tiợ n mà ngợ i dân nghèo nợ i đó không dám dùng (vì không đợ giợ tiợ n bợ c) nhợ ng hợ vợ n

biết có sự hiện hữu của chúng trên đời này. Còn nhà không biết đến chúng (nhà món cà phê Phin nhan nhản ở các nước) thì chắc do người dân bị chính quyền nắm giữ đó biết mất không muốn cho biết mà thôi. Chuyện cái Nồi ngồi trên cái Cốc từng ngày như là một chuyện đùa (kiểu chuyện khó tin nhưng có thật) đã được truyền miệng như một câu chuyện cổ tích dân gian kể thế đó.

Nhưng, chỉ vài năm sau, nhiều cán bộ CS khác (sau khi đã sống trong miền Nam rồi) đã cãi cãi cái chuyện với người viết bài này là làm gì mà có chuyện bị đi như Mán Vở Thành được. Các cán bộ này cho là một quân đội từng đánh thắng hai tên Địch què c sống sống cả thế giới là Pháp và Mỹ thì nhất định quân đội đó không thế nào...Cố Quân như vậy được. Tất cả chỉ là luận điệu tuyên truyền của bên địch thôi (nhóm làm gì hình như hào hùng, thanh nhã cả bên đi) và có nhiều người trẻ bây giờ cũng tin là vậy. Nhưng những người cầm các cán binh kể lại (trong trang báo QDND) ở đây đây cho chúng ta thấy các chuyện từng ngày thế cái Nồi ngồi trên cái Cốc đã từng xảy ra. ... xin trích...

"Tôi ra gọi một chiếc xe lam. Cậu y tá tên Thành, người Thái Bình ở trung đoàn bị được đi giúp tôi lấy giấy in báo. Khi ra được ngày thấy chiếc xích lô máy của cậu đang lóng lánh bóng sáng của đèn trong ngày tháng Năm Sài Gòn, vì dân quê đi bị đi là vào rừng, nên đi tiên đến thành phố nên Thành không biết đó là thế gì, Thành níu vai tôi la toáng lên:

"Anh Khôi ơi! Kim cương! Kim cương nhiều của kìa!". Tôi nhìn cậu, mừng: "Im đi, hãy cố cho đi, đó là chiếc đá, hãy làm đồng chiếc thành đá!".

...
Ngày buổi sáng 1-5-1975 đi chợ mua cho con cá lóc. Anh về đem mãi về con 12 con, bèn đi tìm ra chợ tìm cho được bà bán cá trẻ lại hai con vì "tôi người ta", "buôn bán kiểu này thì lại cái gì". Khi anh tìm được bà bán cá, bà cười toáng lên: "Chú gọi phóng, "một chiếc" ở đây là 12 chiếc không phải mười nghìn!". Anh về kho nước rửa cá, còn hai con cá để lại ngày mai, anh cho vào chậu rửa vì thấy nó có chiếc! Sáng mai anh đi bắt cá để nấu cháo thì cá không còn nữa. Anh đi báo cáo trưởng phòng, trưởng phòng có người làm như ban đêm.

Đến nơi ai cũng ôm bụng cười vì cá thì mất, mà chậu thì rỗng, phải như ông thợ hàng xóm sang thông tin".
... hết trích.

Thói đời, người nghèo thì ghét kẻ giàu có và người đi không phải người khôn ngoan. Người vô học, hành xử khác người có giáo dục và người học hành thì xa lạ với các chế độ văn hóa. Buổi trưa ngày 30-4-1975, các chính khách trong các của Tổng Thống VNCH Đoàn Văn Minh đã ngồi với các sĩ quan CS trong đoàn xe tăng 203 (đến với chi m được dinh Địch Lấp) dùng bữa tiệc mà họ đã đến sẵn kho bãi để đi phía bên kia (phe CS) khi vào dinh như bàn giao chính quyền.

Bữa tiệc được kể là có món Súp Cua nấu bằng Tây, rượu Champagne ... nhưng thái độ niềm nở của chính quyền miền Nam VNCH khi đó đã bị các sĩ quan CS này tận hưởng. Thay vào đó,

các sĩ quan CS nãy đã bu c các chính khách trong nãy các c a T ng Th ng D ng Văn Minh ph i ăn m t b a c m tr n m c (ch có l ng khô ho c c m v i th t l n kho đóng h p, hàng vi n tr c a Trung C ng). Thái đ c a các sĩ quan CS nãy t ng t nh cách hành x c a m t cán b CS cao c p khác khi y nh n bàn giao chính quy n t tay viên đ i tá t nh tr ng t nh B c Liêu. Viên đ i tá VNCH t nh tr ng nãy sau khi bàn giao chính quy n xong, đã m i tay cán b CS đ i đi n dùng m t b a ăn t i m t nhà hàng trong th xã. B a ăn v a ch m đ t thì chính tay cán b CS đ i đi n đó đã ra l nh cho thu c h còng tay viên đ i tá VNCH nãy và gi i ông ta vào th ng tr i giam.

Không cho ng i dân bi t đ n các thông tin c các n i khác, n c khác thì đó là b c màn s t, b c màn che hay b ng bí thông tin r i. Trong m t xã h i mà ng i dân b chính quy n b ng bí các thông tin thì xã h i đó ch là m t xã h i nghèo đói, l c h u (s ng i dân bi t v các xã h i khác văn minh, giàu có h n xã h i mình). T h i h n, đ ng và b o quy n CS mi n B c l i còn bu c ng i dân ph i nói láo v xã h i h đ ang s ng. Ng i dân m mi ng nói ra nh ng đ i u l u láo và bi t ng i nghe mình bi t đó là đ i trá nh ng v n t nh b . Đó chính là tình c nh c a các b đ i CS mi n B c trong th i đ i m đoàn quân h v a chi m đ c mi n Nam VNCH.

B ngoài ca t ng h t l i v c nh s ng ngoài mi n B c nh ng th c t thì l i khác. Nh ng tháng k ti p sau ngày 30-4-1975 nãy, r t nhi u b đ i khi quay v mi n B c đ đi phép hay gi i ngũ (mà h g i là ph c viên) thì ng i nào ng i nãy cũng c mà mua s m ít hàng hóa c a mi n Nam đ làm quà cho mình và thân nhân. Ng i có ti n thì mua TV, Radio, Đ ng H đeo tay... Ng i ít ti n thì mua qu n áo, đ ch i... H u h t b đ i có gia đình đ u mua m t Búp Bê b ng nh a (có th ch p m t m t) đ làm quà cho con cháu mình. Có b đ i thì chi m đ t h n đ đ c còn l i (coi là chi n l i ph m) trong nh ng căn nhà mà ch đã di t n ra ngo i qu c khi h đóng quân n i đó.

Chính vì s ng trong m t xã h i l c h u nên có quá nhi u câu chuy n (mà ta t ng là chuy n đũa, ti u lâm tân th i nh các m u chuy n k trên) v anh b đ i c H sau khi đ c ti p xúc v i xã h i mi n Nam VNCH. Xã h i mi n Nam VNCH khi đó n u là ph n vinh gi t o (theo bi n gi i c a các tay đ u lĩnh Hà N i) nh ng cho dù có gi t o thì ng i dân cũng v n còn có ph n vinh trong khi mi n B c XHCN thì rõ ràng là có nghèo đói th t.

Thân nhân c a ng i vi t bài nãy là m t b đ i mi n B c trong th i đ i m 30-4-1975 khi đó. Khuôn m t đ y v ng c nhiên và bu n bã, ng i bà con nãy th l tâm tình cho bi t: T nh ng chi n đ ch Tây Nguyên (các t nh mi n Trung VNCH), không hi u t i sao m i khi b đ i CS kéo quân đ n b t k n i nào thì ng i dân mi n Nam n i đó đ u tìm cách b c a ch y l y ng i v phía quân Ng u? R i khi b đ i CS vào đ c đô thành Sài Gòn thì ng i bà con nãy m i bi t mi n Nam VNCH quá s c ph n vinh, b xa l xa l c mi n B c XHCN. Nhi u ng i dân mi n B c khi có công vi c vào mi n Nam, n u đ ng chân c m t khu ph nào đó trong Sài Gòn (trong các năm sau 1975) thì h t ng nh đ ng trong m t thành ph nào đó c n c ngoài.

Th c s trong lòng ng i dân mi n Nam VNCH khi đó, không ai c i v nh ng hành đ ng nh ng c ch ki u Mán V Thành, C Qu nh hay Không Bi t T i Sao... c a các b đ i mi n B c nãy. Vì ng i dân mi n Nam VNCH bi t b đ i (cũng nh toàn th dân chúng mi n B c

XHCN) đâu là nhân nhân cách thói bợ ng bít tin tức của lũ cầm quyền trong xã hội CS. Đám đầu lĩnh CS Hà Nội không muốn nghe dân biết về mất cái gì đó (như sự sung túc về kinh tế, sự dân chủ - tự do về chính trị của miền Nam VNCH) thì làm sao nghe dân miền Bắc biết được. Kể chuyện bình thường các nước (và tại miền Nam VNCH trước đây) như chuyện cái Phin cà phê trong bài viết này.

Chiến tranh hai miền Nam-Bắc VN đã lùi xa 34 năm rồi. Giờ đây, chắc chắn không còn ai trong nước Việt vào mất tí m cà phê lên buốt miệng gọi món: Cái Nổi ngòi trên cái Cốc nữa (ngồi trò chuyện đùa giỡn vui nhau) như ng ý nghĩa câu chuyện cái Nổi ngòi trên cái Cốc vẫn còn trong tay duy của đảng CSVN vì; Như người đầu tư bình thường các quốc gia khác hiện nay mà đảng CS vẫn muốn nghe dân trong nước Việt không được biết đến đó là các thế quyền của người dân như: Công chức, Lập hội, Ngôn luận, Đảng cộng sản thối m chí Bãi miền chính quyền nã... Như món hàng Dân Quyền này và xa lạ với người dân Việt trong nước mà nguyên do là các tay đầu lĩnh CS Hà Nội muốn duy trì như vậy.

Từ do công chức, quyền lập hội lập đảng mới, từ do ngôn luận, quyền đảng cộng, quyền bãi miễn chính phủ... Nhưng từ quyền mà người dân chưa hề thấy (kể từ khi đảng CS cai trị nước Việt từ nay), dù là trong Hiến Pháp CS đã ghi rõ ràng rành. Duy trì mất xã hội nghèo đói, lên học là đảng người dân vì đói vì nghèo nên chấp nhận tìm cái ăn cái mặc còn tâm trí đâu mà tìm hiểu như quyền con người được học để chấp nhận bợ ng của cầm quyền. Họ như xã hội CS nào cũng đầu mất cách thức đầu hành động nước y mất kiên nhẫn vậy.

Nhân ngày 30-4 kể lại câu chuyện cái Phin cà phê này, tác giả không có ý viết để bêu xấu chế độ cái ngậy ngô của bọn đười ươi miền Bắc trong những ngày năm xưa đó mà chỉ muốn như vậy như người người còn tin vào chế độ CSVN. Chính chế độ này đã đang và sẽ là rào cản mất tiến bộ của đất nước và vẫn còn tiếp tục cai trị. Đám đầu lĩnh CS Hà Nội hiện giờ vẫn cứ cố gắng mô tả là người dân Việt trong nước có đầy đủ các thế dân Quyền (theo kiểu ngoài miền Bắc chấp nhận đầy đủ như người người sự là không hề có) gì ng ý cách gọi cái Nổi ngòi trên cái Cốc năm xưa trong các câu chuyện kể về các bọn đười ươi CS. Ai (người nước ngoài) mà nói dân VN hiện không có các thế quyền này thì đầu như n đất câu trả lời của đảng và chính quyền CS Hà Nội là người đó xuyên tạc tình hình (xã hội-chính trị) tại VN.

Việt đ như ngày
30-4-1975